

Ullerølderveien 80 D.

17
11.1900 Khr

Historiekr. Ha Grieg!

Takker så myeget for deres
venlige Brev, som giv mig stor
til at sende dem endnu noget
af mine Digte. - Da de jo for ti-
den opholder dem i Sanatorium,
kan de måske lettare finde Tid
til å gjennomse mine ringe
Produktioner, og har jeg da ikke den
ønde Samvetsighed, at jeg ej viser
dem Stunder af deres kostbare Kr.

bedstid ved mine ringe Sager. For=
håbenlig er det ikke en farlig.
Likelse de er angrebet af og
som trænger dem til at dømme
i Bod. Så meyer er jeg imid=
lertid overbevist om, at de selvfølgelig
ikke har godt af at skrive m= der
deres Kær; og bør jeg dem
derfor instændig ikke at skrive
til mig, da jeg ejør mig sam=
vittigheds skræpler derved!! Forha=
bentlig må nu Karen være dem
ret til Nykø, så de ejen kan
vinde deres fulde Færdighed tilbage.
Jeg takker dem jordi de vil høre
mig, dog ved jeg desværre allfor
sikkert at jeg aldrig vil reise mig
af denne Pygdom og stå i mig dermed

på brænde Fakta, dog der er nest
at jeg med al Energi vil sætte mig
til modvæge så længe som muligt!
Kunde jeg blot være hjemme! Det
er så trist at sidde her ensom
i det fremmede i den Jammer. —
Se dig på jeg ikke sendes desværre
her jeg digger for længre Tid
siden; — i de sidste Par Måneder
er der desværre intet kommet fra
min Pen. — Forhåbentlig var
de mig der ikke ilde op, må
jeg ber Dem godhedsfult at
sende mig de trykte Artikler
tilbage. N.B., kun hvis det ingen
Møie bereder Dem, og hvis de
skulde ha dem ved Hånden. Det
er nemlig et Tidsskrift hvis Red.

ønsker at opnå en del af dem.
og jeg har været så ubodelig let-
sindig ikke at beholde Exem-
plaren tilbage. Og i en Redek-
tion, hvor jeg jo havde sendt
dem ^{hen}, har man somlet dem bort
for mig. Det er imidlertid en
fortjent læremønster for mig. —
Det må uden tvivl være
overmæde vakkert decoupage på
Voksenkollen. Jeg skulle ønske jeg
sat så højt tilværs og havde en
så herlig utsigt — de fleste af min-
degh er nu trykt i Tidsskrifter, dog
spekulerer jeg stadig på, om de vel er
gode nok til at vises i Bog. —

Tilfølde mig da sende dem
og Deres Frue ^{Tilfølde} min allerbedste
Hilsen, og tegn mig med storsæde
~~Forbrigelse, erhöldigt
Bokser-Snissel.~~

Mr Edward Grieg
Forsiden
Kongens Nytorv
København.
Denmark.

Ms. 1

To Stocker-Smith

Ullerstadsveien 800

Oslo

* Trykt i "Lillehammers Tidsskrift"

* Trist

1) Kolbasen haver sig høi og brat
Over Håvardsplassen den grå,
Rundt hvilken et Hasselveir inat
Hær knækket hvert eneste Kra.
Der er tungsomt i Stuen idag. —

I) Hun Mari med Vesleper på Tang
Ser ut fra den hærgede Grøden.
"Herregud, har vi ikke nok a Trang?
Herre Gud, hvorfor øke på Noden?"
"Mor sjø Haran i Engen jubler Per!"

2) Hen Anders Før hans står trist og
Og stirrer mod Kolbasen op, ^{stum}
Som står dypet i Dagens Sole-
Med øk Skyhatte over sin Tårn
Og ser trænde hemst ned mod
Pladsen.

(Vend!)

Og høit under Dagens døende Skjer
Seiler Korpens deroppe i Ring,
Hast skriven han over de krogede Trær
I Flægt på sin mørkeste Ving?
Mon tro lugter han Lig den Korpens?

Og Anders stilt med et underligt Slik
På Kari og Vesleper
Sniger sig hæftig af Stuen ud,
Noget skjult under Træen han bar,
Hvad er det du skjuler Anders?

"Anders, Anders, hvor går du hen?"
Roper Koven så sort beklemt.
"Vil berre leise etter Gjeita vor,
Som in "Pan" har slik vettaskramt
- "Smille Far bring me der med ro
per Veslen.

Forts: på et andet mål

Fortsættelse til digtet „Trist..“

7) Hvor Gjæstestien langs Fjeldets Veg
Sig slinger så brus og smal
Slæber sig Anders med kunde Steg
I nogenude Hjertekval. --
En Tængstump skæmtes bag Trøien,

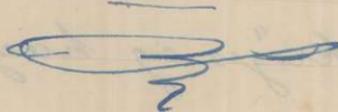
8) Og som han nær frem til Bergsko-
gens Rand
Højlydt floiser ham Trosten til:
„Anders vend om, tænk på Kone og
Anders, Anders, jar ikke vild!“ ^{Dann}

9) Og Svergfjørün boier sig mod hem
Med Knirk under Vindbygns
^{ned} ^{Kast.}
„Se jeg krøges og harjes af Veir
Men lige kjøkt står jeg fast.
Gjør som jeg, og vor stand da
^{og} ^{Vind}
et andet!“

Vend?

19) Men Anders snir bort sig så ~~så~~
Snir sig bort fra den manende
(mørke) Flugt,
Fortvivelsens sorte Demon sin ~~Flo~~
Slag for fast i hans bærende Bryg,
Men Jængreb holder den Taget.

44) Hn, hvor skriger den Korpen så
Som han kredser om Bergskogens
Han janst nok et kjærkorn =
For sit spreidende Hvelpunkt
Han lügter nok lig den Korpen.

H. Søcker-Frithjof
